

af en Kirke. Ministeriet har i Skrivelse til Finantsudvalget 1874—75 (Tillæg B. S. 335) udtalt, at det ikke ønskede denne Erhvervelse betragtet som et Vederlag eller en Del af Vederlaget for de afhændede Grunde — „denne store Gave“, hedder det, „er ikke bleven betragtet som udgjørende en Del af Kjøbesummen for Pladsen“, — og heri maa man give Ministeriet Ret. Dels kan naturligvis en Kirke overhoved ikke være Vederlag i en Kontrakt om Kjøb og Salg, da Vederlaget i en saadan Kontrakt er Penge, dels egner en Kirke sig ikke til at danne den ene Side af en Formueretshandel, hvori Staten er Part, da Kirker ikke nu tilbids høre til de Gjenstande, som anses for skiftede til at være Statseiendom. Hvis den antydede Erhvervelse nogensteds finder Sted, bliver Statskassen ikke en Dre-rigere af den Grund, lige saa lidt som Statskassen sparer en eneste Dros Udgift. Tværtimod, Besiddelsen af en Kirke vil for Staten kun betyde en periodisk tilbagevendende Udgift i Vedligeholdelsesomkostninger. Erkjendelsen heraf er ogsaa kommen meget tydelig frem i de forberedende Forhandlinger. Kjøberens oprindelige Tilbud indeholdt ikke Noget om en saadan eventuel Tilbagekøbning af Kirken, efterat den var fuldbjort. Et tidligere i denne Sag nedsat Udvalg forespurgte om Grunden til den forandrede Affattelse af den endelige Kontrakt, og Ministeren svarede (Eidenden 1874—75 Tillæg B. S. 1523), at denne Forandring var aftalt i en mundtlig Samtale efter Ministerens Initiativ, fordi han havde følt Trang til en „bestemtere juridisk Formulering“ af det hele Forhold. Det var altsaa ikke nogen Trang til at forbedre Statens materielle Vilkaar i Kontrakten, der førte til denne forandrede Redaktion, men kun et juridisk-theoretisk Ønske om en bestemtere Definition. At Kjøberen ikke har havt nogen Betenkelighed ved at imødekomme Ministeren paa dette Punkt, forstaaes let, da den praktiske Betydning af denne Indrømmelse for ham kun viser sig i, at han eller hans Arvinger fritages for den fremtidige Vedligeholdelse. Den under 19de Juni 1874 udsædte Accept paa Kjøberens Tilbud af 30te Mai indeholder derfor heller ikke Noget om denne underordnede Modifikation, men indledes saaledes: „Finantsministeriet modtager herved Hr. Statsraadens i behagelig Skrivelse af 30te forrige Maaned fremsatte Tilbud om“ o. s. v.

Det Ønske, der ses at være anført til Støtte for en saa mærkkelig Forvaltning af Statsmidler, er den derved tilføjede Tilveiebringelse af et Kunstværk. Selv den mest udviklede Sands for Kunstsjager vil imidlertid indrømme, at der ikke tilkommer Administrationen nogen almindelig Beskjæftelse til at omsætte Statsejendomme i Kunstværker. Ligesaa lidt som en Minister kunde afstaa en bar Grund til derpaa at reise en monumental Bygning, ligesaa lidt kan han selvsølgelig afstaa en Grund, fordi der paa denne findes Materialier, der egne sig til Benyttelse ved Opførelsen af en saadan Bygning. Denne Betragtning vil være aldeles afgjørende, naar man søger Hjemmelen for den her omhandlede Disposition i Administrationens rent administrative Competence til i visse Tilfælde at sælge for Statskassens Regning; thi: at der skulde kunne tales om

dens forskellige Dele, men da Kirkepladsen med derpaa staaende Bygninger forlængst er tilfjødret og overleveret til Kjøberen, savnede Finantsministeriet enhver Ret til Jorden paa og Underlægelse af denne private Eiendom, saa at det var Ministeriet umuligt at følge det ærede Udvalgs Opfordring til at tage Initiativet til de nævnte Undersøgelser og Taxationer. Forinden man imidlertid besvarede det ærede Udvalgs behagelige Skrivelse i Overensstemmelse hermed, troede man efter Omstændighederne at burde gjøre Statsraad Tietgen bekendt med den fremsatte Anmodning og henstille, om han mulig maatte ønske de omhandlede Taxationer udførte, i hvilket Tilfælde der fra Ministeriets Side Intet vilde være til Hinder for at foranstalte dem idersatte. Statsraad Tietgen har imidlertid nu meddelt Ministeriet, at han ikke har nogen Anledning til at ønske saadanne Taxationer foretagne, og Ministeriet ser sig saaledes ikke istand til at foretage videre i denne Sag.

Ved at meddele Foranstaaende skal Ministeriet ikke undlade at tilføje, at man med Hensyn til de foran omhandlede Værdiforhold overhovedet ikke ser sig istand til at meddele andre Oplysninger, end hvad der indeholdes i Ministeriets Skrivelse af 17de December 1874 til Folkethingets Finantsudvalg, hvilken Skrivelse findes trykt i Rigsdagstidende for 1874—75 Tillæg B. Sp. 333.“

Det vil saaledes ses, at Ministerens Tilbøjelighed til at oplyse de paagjældende Værdier ikke har formaaet at overvinde den Hindring, Ministeriet har fundet i, at Statsraad Tietgen „ikke har nogen Anledning til at ønske saadanne Taxationer foretagne“. At der paa Grundlag af de i Ministeriet beroende Planer maatte kunne skjønnes over, hvad Grunde med denne Vælggenhed ere værd i Handel og Wandel ogsaa uden at færdes paa Eiendommen, ses ikke at have frembudt sig som en Mulighed for Ministeriet.